

מאורות אל העבר

כא טבת תריח | 07/01/1858

By Shlomo Narinsky (died 1960), first (published 1918 in Jerusalem (see talk ויקפדיה

יום השפה העברית

היא הייתה שפתם של האבות, של המלכים ושל הנביאים. בה נכתבו ונלמדו היצירות הגדולות של ימי התנ"ך והמשנה. גם בשעה שגלה העם מארצו, היא מעולם לא מתה לחלוטין, אלא המשיכה לשמש כשפת התפילה והפיוט, כלשון המחברת בין הקהילות בעולם שדיברו בשפות יהודיות שונות או בשפת המקום, ובעיקר כשפת לימוד התורה. עם ראשית התחייה הלאומית, החלו מבשרי הציונות מכל הגלויות ופעילים ציוניים לעשות למען הפיכתה לשפה מדוברת, שתיתן מענה לכל צרכי החיים המודרניים. אליעזר בן יהודה, שיום הולדתו בכ"א בטבת תרי"ח (7.1.1858) נקבע כיום השפה העברית, הקדיש את חייו להחייאת השפה. פעילותו, וכן פעילותם של חיים נחמן ביאליק, זאב יעבץ, אברהם אלמליח, הרב יעקב מאיר ועוד רבים אחרים, זכתה להצלחה עצומה. ארגונים שונים כמו "ועד הלשון העברית" ו"גדוד מגיני השפה" הביאו להתפשטות בקרב היישוב בארץ ובקהילות בעולם. העברית הפכה לשפתו הראשית והרשמית (הגדרה שקבלה לאחרונה תוקף חוקי במסגרת חוק הלאום) של העם השב לארצו, ואפשרה את קיבוץ הגלויות והתהוות התרבות הישראלית. האקדמיה ללשון העברית, מורי ישראל והדינמיקה של החיים ממשיכים את היווצרותה היום יומית.